

Landeiendomme tilbeels ved Laan fra Udlandet, men det stete tillige ikke saa sjældent, man kan endog sige temmelig hyppigt, blandt de mindre Landeiendomsbesiddere indbyrdes, idet de vedkommende Laangivere toge mod 3 pCt. for at faae deres Penge anbragte i Nærheden af det Sted, hvor de selv opholdt sig. Der fandtes hos Mænd, der vare inde i Forholdene, dengang ikke ganske sjældent den Forventning, at om saa Nar vilde man komme ned til en lavere Rente. Tiden viste noget heelt Andet; istedetfor at blive lavere, er Rentefoden senere bleven højere; men det viser, at det er umuligt at beregne disse Forhold iforveien. Den ærede Finanzminister meente, at der i saa Fald havde en Sikkerhed deri, at det var foreffrevet Anstalten at kjøbe 4 pCt.s kongelige Obligationer og paa den Maade gjøre sine Penge frugtbringende til 4 pCt., men det troer jeg ikke holder Stik; thi er først Rentefoden bleven lavere, saa er det en Selvfølge, at de kongelige Obligationer ville stige, og naar Anstalten skal kjøbe over pari, har den Tab paa den Maade. Som sagt, jeg tør ikke med Bestemtighed sige, hvad der er det Rigtige, men Sagen forekommer mig at være saa tvivlsom, at jeg kunde ønske, om man paa en eller anden Maade kunde indbringe en Bestemmelse i Loven, der sikrede en let Overgang til en forandret Renteberegning, ifald Tiden skulde vise, at vi fik en lavere Rentefod.

Da ikke Flere begjærede Ordet, gik man til Afstemning, hvorved

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling vedtoges eenstemmig med 50 Stemmer.

David: Seg tillader mig at foreslaae, at der nedsettes et Udvalg, bestaaende af 7 Medlemmer, til denne Sags Behandling.

Uden Forhandling vedtoges dette Forslag eenstemmig med 51 Stemmer.

Formanden: Valget af dette Udvalg skal komme paa Dagsordenen for et følgende Møde.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af „Forslag til Lov indeholdende almindelige Bestemmelser om Embeds- og Bestillingsmænds Lønningsforhold m. m.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1875—84).

Rehmann: Jeg kan ikke undlade i Henshold til Anskuelse, som jeg til meget forskjellige Tider og i meget forskellige Anledninger har søgt at gjøre gjældende fra denne Plads, at udbede mig Tilladelse til at fremføre nogle Bemærkninger med Hensyn til Lovforslagets § 12, idet jeg nemlig anseer det for særdeles magtpaaliggende, at der gjøres alvorlig Modstand imod den Tendent, hvis Tilstedeværelse Ingen skal kunne benægte, til at styde Domstolenes Indflydelse og Myndighed tilside. Jeg troer, at det er en almindelig menneskelig Erfaring, at enhver Magt har en vis Lyft til at misbruge sin Magt; hele det constitutionelle System er opstaaet af Trangen til at sætte Garantier imod Magtens Misbrug, og hele det constitutionelle System, saaledes som det nu bestaaer ogsaa hos os, hviler paa Grundætningen om Magternes Egevegt. Men nu er det ganske klart, at haade efter vor Grundlov og efter alle civiliserede Staters Ordning er en af de vigtigste Garantier imod Misbrug af Magten, den, der er nedlagt i Domstolenes Hænder, idet det er begrundet i Sagens Natur, at af alle Statsmagter er Domsmagten den, der har mindst Tilbøielighed og Fristelse til at misbruge sin Magt, fordi den bestandig er henviist til at behandle de enkelte concrete Tilfælde, der møde i Livet. Det er ogsaa begrundet i den menneskelige Natur, at den, der møder Modstand mod sine Duffer, bliver mindre velfindt mod denne Modstand, og det er derfor, naar Egevekten mellem Statsmagterne skal opretholdes, aldeles nødvendigt, at navnlig hos os Rigsdagen, der unægtelig har en langt større Magtfulde og en langt større Fristelse til at overskride Grændserne, i høj Grad holder sig for Die omhyggelig at respectere Domstolenes særlige Kald, ligesom det er en gammel Erfaring, at selv i Enevældens Tid var det Domstolene, der have været den eneste virkelige Beskyttelse for Bor-